

L'aranya

JORDI Català, dimecres passat, ens obsequià amb un lonx onomàstic. Feu els honors, l'elegant serè, d'una faisó refinada, sadoll d'humor. Després, en ésser ja la taula neta de l'utilatge de l'àpat, desplegant un paper gran doblegat que havia agafat de damunt l'escalfapanxes, ens digué, d'un aire seriós qui esgarrifava:

«Avui és el jorn avinent de mostrar-vos l'aranya.»

Els seus fidels, un xic anguniats, cercàvem el llefiscós animal, amb l'esguard, per diversos indrets de l'estança; però ell ens cridà l'atenció envers el paper, qui mostrava, ara ja tot estès damunt la taula, un gran mapa d'Espanya.

Mireu—digué, assenyalant, a mesura del parlar, amb la punta afilada d'un llapis,— l'aranya és aquí. La seva ombra metzinosa fa defallir les terres hispàniques. No veieu la pota subtil, però tanmateix forta, damunt Guadalajara? I aquella altra qui grata Valladolid? Les potes de l'aranya són infinides. Tindrieu de creali'n, encara, allà dalt, allà dalt, a les terres gallegues. Coixeja, ara, a Granada; però s'en refarà, ben segur... Mireu ara la gran teranyina qui empresona la víctima. La xarxa subtil i forta s'entrellaça arreu, endogalant els pobres esclaus. La víctima ja no es debat. Està exhaurida; resignada a la mort...»

Per la paraula de Jordi Català el monstre esdevenia visible. I ens agafà un íntim tremolar de temença.

«Però l'aranya vol heure, encara, un ésser novell, plè de sang novella. Ella treballa arreu, però guaita només envers un indret. La teranyina, aquí, no se li agafa; cada fil que hi llança li costa un màxim esforç i, tot seguit, hom l'hi trenca. Així és ella plena de ràbia... No veieu el seu esguard cobejós? No està mai tipa, la bèstia! Ha emmetzinai, ha empresonat, ha digerit, un per un, els pobles d'Espanya. Però vol,

encara, el poble novell, plè de sang novella, que se li feu escàpol, en un esforç d'heroisme.»

El llapis resseguia, ara, lentament i amorosa, la terra nostra, la terra nostra, bella i potent, cobejada pel monstre.

Jordi Català somrigué finament, en veure els nostres rostres pàlids.

«Homes porucs! — ens apostrofà — Ja no us recordeu del meu Sant?»

Aleshores, a l'unissò, els seus fidels exclamàrem:

«Sant Jordi, mata l'aranya!»

CÉSAR JORDANA

Del caciquisme a Granollers

A les nostres categòriques acusacions d'immoralitat, llençades des d'aquestes planes, contra els aprofitats capdevaners del fastigós caciquisme torrista, hi donen la callada per resposta considerant, prudentment, que *peor es meneallo*.

Però tant se val. Encar que ells defugin tractar de les malifetes que, amb continuat escàndol de la gent honrada, porten comeses i de les que's proposen cometre, expremet la situació que s'els escola, el públic coneix ja prou be la *calanya* de les persones que, per les males arts de la traició i de l'engany, han assolit el govern de la vila contra la voluntat del poble, per a mangonejar els cabals del comú i beneficiarse'n llasfimosament confonent-los amb els propis. Oportunament es demostrarà—confiem que no tardarà gaire—com els granollerins dignes estàn farts de l'ínicua farça que representen els odiats directors del execrable caciquisme torrista i del intolerable lladronici que practiquen.

Un moment hi haguè en la política local que